

Avui és festa

Miquel
Berga

22

Temps era temps –posem-hi quaranta anys enrere–, la formació d'excel·lència, en aquest país, s'obtenia en centres sense cap mena de reconeixement oficial. Els centres formatius eren, generalment, petits grupuscles clandestins o semiclandestins impulsats per algun autodidacta resistent que tenien sovint la complicitat d'alguna parròquia perifèrica. El 22 de l'encapçalament no era cap codi secret per entrar-hi. Només és el nom d'una llibreria, la llibreria 22 de Girona, sobre la qual s'acaba d'inaugurar una singular i extraordinària exposició: *Llibres parlats*. L'ànima de la 22, Guillem Terribas, va tenir la sort de poder formar part, en la seva adolescència, d'un d'aquells grupuscles formatius, La Pastera de Salt. Allò era una autèntica facultat de gestió cultural i el degà era el nostre autodidacta particular, Salvador Sunyer, un ca-

**No era cap codi secret.
Només és el nom d'una
llibreria, la 22 de Girona,
sobre la qual s'acaba
d'inaugurar una singular i
extraordinària exposició**

talanista decisiu a les comarques gironines. La gràcia de tot plegat era que ningú havia trepitjat una universitat ni sabia que estàvem fent l'equivalent a un màster de gestió cultural. A tot això en Guillem hi va afegir treball, tenacitat i un esperit de servei innat. El resultat és el petit miracle de la 22, una iniciativa privada que ha donat a Girona marca de ciutat cultural. En Guillem, degut a la seva formació elitista a La Pastera, va crear amb tota naturalitat un ofici nou: el llibreter entès com a gestor cultural. I aquí tenen l'esperit d'aquests trenta anys de presentacions condensat en l'exposició *Llibres parlats*, que, de moment, es pot veure a la Casa de Cultura de Girona. Més enllà del que s'hi deia, les presentacions a la 22 tenien el discutible valor afegit d'una mica de cava de marques esotèriques servit en uns lamentables gots de plàstic. I, naturalment, la presència d'en Guillem procurant fer una mica de calaix sense deixar de filmar amb una súper 8. Ara, ves per on, aquelles precàries filmacions constitueixen un fons que potser no és patrimoni de la humanitat, però que ho és, segur, de la història cultural de Girona i de la literatura catalana contemporània.